

GEORGE R. R.
MARTIN

Kuninkaiden koitos

Suomentanut Satu Loitsu

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

George R. R. Martinia suomeksi

Tulen ja jään laulu:

Valtaistuinpeli

Kuninkaiden koitos

Miekkamyrsky: 1. Terästä ja lunta

Miekkamyrsky: 2. Verta ja kultaa

Korppien kestit

Lobikäärmetanssi: 1. Unelmia ja tuhkaa

Lobikäärmetanssi: 2. Pitojen jälkeen

Tuli & veri

Seitsemän kuningaskunnan ritari

Jäälobikäärme

Englanninkielinen alkuteos

A Clash of Kings

Copyright © George R. R. Martin 1999

Published by agreement with George R.R. Martin, c/o The Lotts Agency, Ltd., New York
and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Teos on tarkistettu laitos Kustannusosakeyhtiö Kirjavan ensimmäistä kertaa
vuonna 2004 julkaisemasta suomennoksesta.

Kartat: Jeffrey L. Ward

Graafinen suunnittelu ja taitto: M. Pietikäinen

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-49740-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

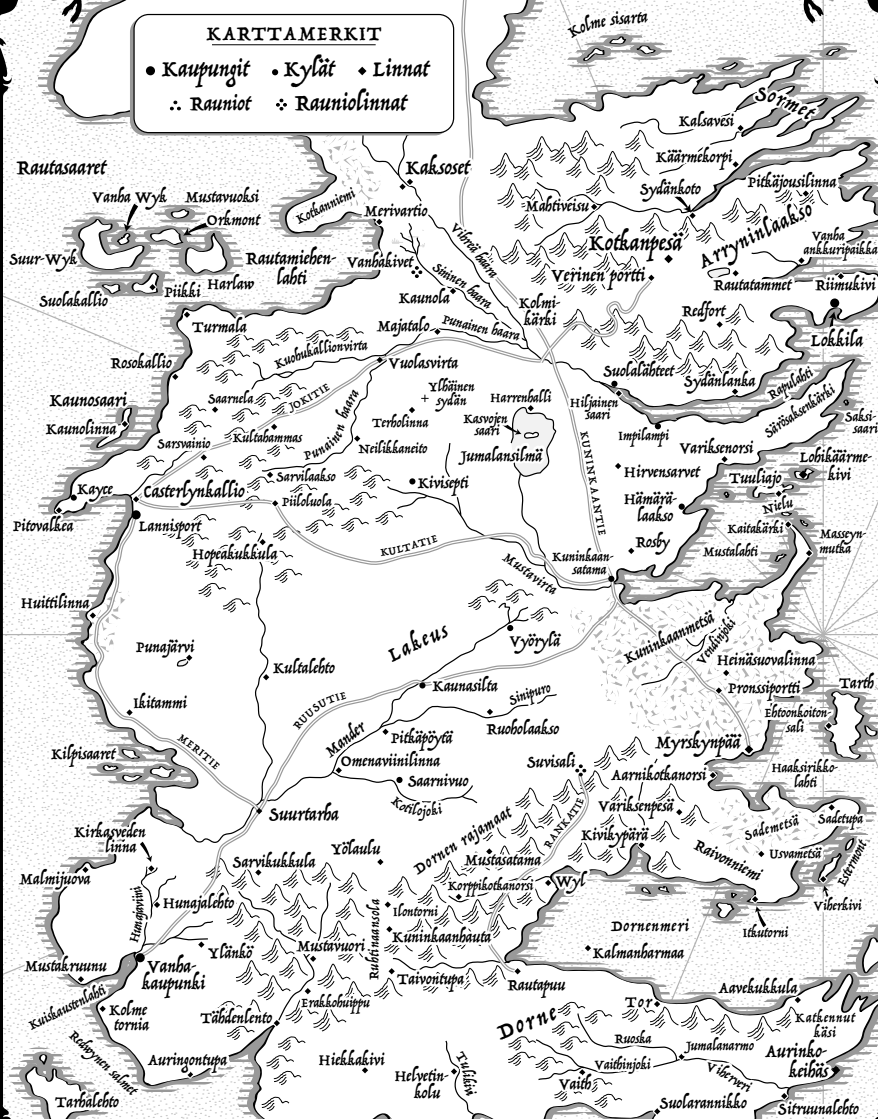

Johnille ja Gailille,
simasarvien ja lihapatojen ääressä vietettyjen hetkien kunniaksi.

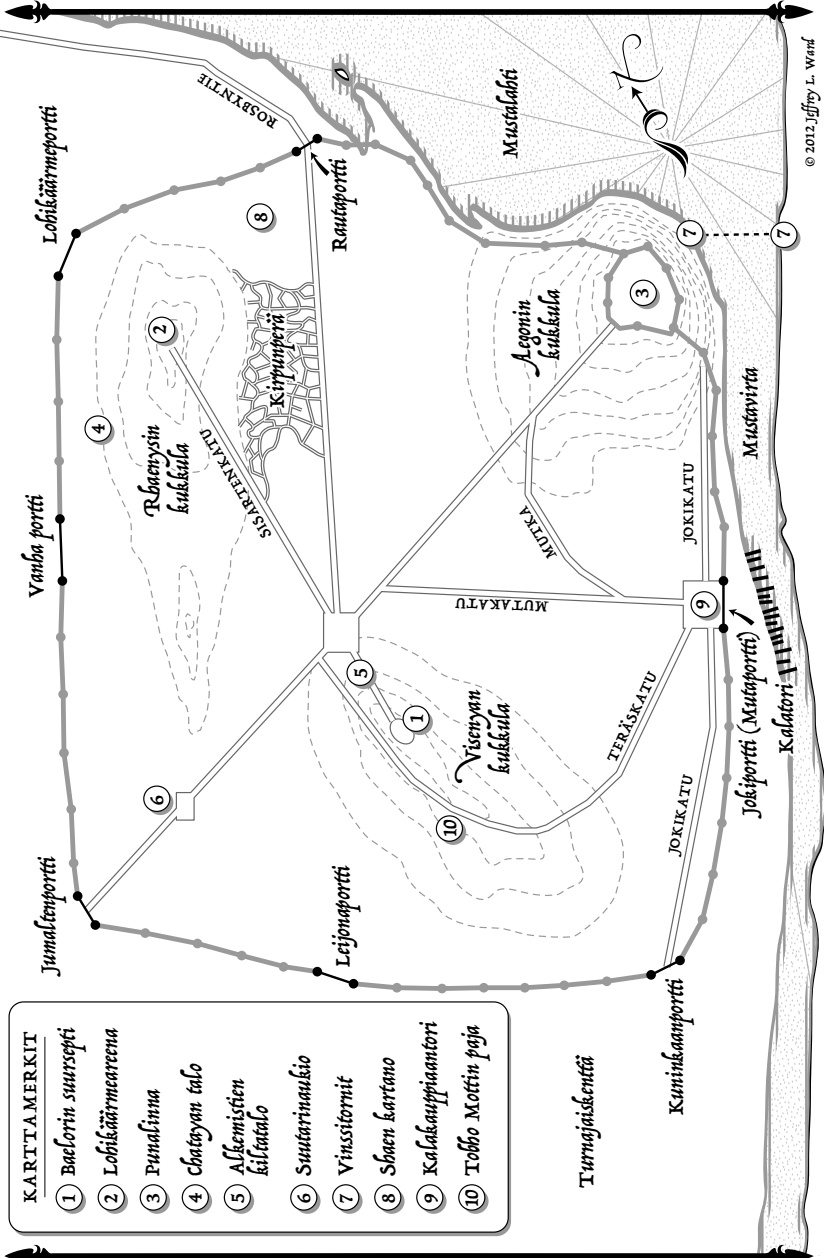
Etelä

KARTTAMERKIT

- Kaupungit • Kylät • Linnat
- .. Rauniot ❖ Rauniolinnat

Kuninkaansatama

KARTTAMERKIT

- ① Baedorin suursepeä
- ② Lobikäärmeareena
- ③ Punahinna
- ④ Chaitayan talo
- ⑤ Alkemistien kiltatalo
- ⑥ Suutarinaukio
- ⑦ Viinistorit
- ⑧ Shaen kartano
- ⑨ Kalakauppiamantori
- ⑩ Tobbo Motin poja

Turmajaiskenttä

Esinäytös

*K*omeetan pyrstö levittäytyi sarastuksen poikki – punainen viilto, joka vuoti verta Lohikäärme­kiven rosoisten kallioiden yllä kuin haava vaaleanpunaisen ja purppuran kirjavalla taivaalla.

Mestari seiso­i tuulen pieksämällä parvekkeella huoneensa ulkopuo­lella. Juuri tänne kor­pit saapuivat pit­kän lentomat­kansa jäl­keen. Niiden jätökset laikuttivat gargoileja, jotka kohosivat mestarin molemmilla puolilla kahdentoista jalan korkuisina. Hänen parvekettaan reunustavat hornanhenki ja kaksijalkainen lohikäärme olivat kaksi ikivanhan linnan sei­niä koristavasta kahdestatuhannesta patsaasta. Kun mestari oli saapunut Lohikäärme­kivelle, kivipatsaiden armeija oli tehnyt hänen olonsa levottomaksi, mutta vuosien kuluessa hän oli tottunut niihin. Nyt hän piti niitä vanhoina ystävinä. Nuo kolme katselivat taivasta yhdessä pahoin aavistuksin.

Mestari ei uskonut enteisiin. Ja silti... niin vanha kuin Cressen oli­kin, hän ei ollut koskaan nähnyt puoliksikaan noin kirkasta pyrstötähteä, eikä väriltään tuollaista, noin kammottavaa, veren ja liekkien ja auringon­laskun väristä. Hän mietti, olivatko hänen gargoilinsa koskaan nähneet sel­laista. Ne olivat olleet täällä niin paljon häntä kauemmin, ja olisivat täällä vielä pitkään hänen poistuttuaan. Jos kiviset kielet osaisivat puhua...

Millaista mielettömyyttä. Mestari nojautui kaidetta vasten meren mur­tuessa rantaan hänen alapuo­lellaan, ja musta kivi tuntui karhealta hänen sormiensa alla. *Puhuvia gargoileja ja ennustuksia taivaalla. Minä olen vanha, mennyttä miestä, tullut jälleen ajattelemattomaksi kuin lapsi.* Oliko pit­kän eliniän mukanaan tuoma, uhrauksin saavutettu viisaus kaikonnut hä­nestä terveyden ja voimien myötä? Hän oli Vanhankaupungin Kastellissa

koulutettu ja siellä ketjuna takonut mestari. Millaiseksi hän oli oikein muuttunut, kun taikausko täytti hänen päänsä kuin hän olisi ollut tietämätön maajussi?

Ja kuitenkin... ja kuitenkin... nyt pyrstötähti hehkui jopa päiväsaikaan samalla kun linnan takana sijaitsevan Lohikäärmevuoren purkautumisaukoista nousi kuumaa kalpeanharmaata höyryä, ja eilisaamuna valkoinen korppi oli tuonut Kastellista pitkään odotetun, mutta silti yhtä pelottavan viestin, että kesä oli päättynyt. Enteitä kaikki. Liian monta sivuutettaviksi. *Mitä se merkitsee?* hän halusi huutaa.

”Mestari Cressen, meillä on vieraita.” Pylos puhui hiljaa ikään kuin haluttomana häiritsemään Cressenin vakavia mietteitä. Jos tuo mies olisi tiennyt, millainen hölynpöly mestarin päätä täytti, hän olisi huutanut. ”Prinsessa haluaisi nähdä valkoisen korpin.” Pylos, joka toimi aina juuri niin kuin pitikin, kutsui tyttöä *prinsessaksi* nyt, kun tämän jalosukuinen isä oli kuningas. Savuavan kallion ja valtavan, suolaisen meren kuningas, mutta kuningas joka tapauksessa. ”Hänen narrinsa on hänen seurassaan.”

Vanhus käänsi selkensä sarastukselle pitäen kätensä kaksijalkaisella lohikäärmeellä säilyttääkseen tasapainonsa. ”Autta minut tuoliini ja ohjaa heidät sisään.”

Pylos tarttui mestaria käsivarresta ja talutti tämän sisään. Nuoruudessaan Cressen oli kävellyt ripeästi, mutta nyt hänen kahdeksaskymmenes nimipäivänsä ei enää ollut kaukana, ja hänen jalkansa olivat hauraat ja horjuvat. Kaksi vuotta sitten hän oli kaatunut ja murtanut lonkkansa, eikä se ollut koskaan parantunut kunnolla. Viime vuonna, kun hän oli sairastunut, Kastelli oli lähettänyt Pylosin Vanhastakaupungista vain muutamaa päivää ennen kuin lordi Stannis oli sulkenut saaren... auttamaan mestaria töissään, sanottiin, mutta Cressen tiesi totuuden. Pylos oli saapunut ottamaan hänen paikkansa, kun hän kuolisi. Hän ei pannut sitä pahakseen. Jonkun täytyisi ottaa hänen paikkansa, ja paljon pikemmin kuin hän toivoisi...

Mestari antoi nuoremman miehen auttaa hänet kirjojen ja papereiden ääreen. ”Mene noutamaan hänet. On epäkohteliasta antaa lady odottaa.” Hän heilautti kättään, voimaton kiiruhtamisen ele mieheltä, joka ei enää pystynyt kiiruhtamaan. Hänen ihonsa oli ryppyinen ja täplikäs, niin paperinohut, että hän pystyi näkemään verisuonien verkon ja luiden

muodon sen läpi. Ja kuinka nämä kädet, jotka olivat kerran olleet niin varmat ja näppärät, nyt vapisivatkaan...

Kun Pylos palasi, oli tyttö hänen mukanaan yhtä ujona kuin aina. Heidän perässään seurasi narri, joka liikehti alati ja hyppelehti tapansa mukaan oudosti sivuttain. Päässään narrilla oli vanhasta peltisangosta tehty kypäräntapainen, jonka laelle oli kiinnitetty peuransarvet ja niihin ripustettu lehmänkelloja. Jokaisen horjahteleavan askeleen myötä kellot soivat – kukin eri äänellä – *kling-a-ling, ping-pong, ding-a-dong, klonk klonk klonk*.

”Kuka saapuu tapaamaan meitä näin aikaisin, Pylos?” Cressen kysyi.

”Minä ja Laikku, mestari.” Lapsi räpytti hänelle viattomia sinisiä silmiään. Valitettavasti tytön kasvot eivät olleet kauniit. Hänellä oli isänsä kulmikas, esiin työntyvä leuka ja äitinsä epäonnistuneet korvat omien ulkonäköä rumentavien seikkojensa lisäksi. Ne olivat seurausta suomurokosta, joka oli melkein vaatinut hänen henkensä hänen ollessaan vielä kehossa. Puolet tytön toisesta poskesta ja iho pitkälle alas kaulaan oli jäykkää ja kuollutta, halkeilevaa ja hilseilevää, mustan- ja harmaan-kirjavaa ja kivikovaa koskettaa. ”Pylos sanoi, että voisın nähdä sen valkoisen korpin.”

”Totisesti voit”, Cressen vastasi. Ikään kuin hän ikinä kieltäisi työltä mitään. Tältä oli kielletty kaikenlaista liian usein. Tytön nimi oli Shireen. Hän täyttäisi seuraavana nimipäivänään kymmenen ja oli surullisin mestari Cressenin koskaan tuntema lapsi. *Hänen surullisuutensa on minun häpeäni*, vanhus ajatteli, *jälleen yksi osoitus epäonnistumisestani*. ”Mestari Pylos, tee minulle palvelus ja tuo se lintu pesäparvelta alas lady Shireenin nähtäväksi.”

”Se on minulle suuri ilo.” Pylos oli kohtelias nuorukainen, ei enempää kuin viisikolmatta vuotta vanha, mutta silti vakava kuin kuusikymmenvuotias. Kunpa nuorukainen vain olisi huumorintajuisempi, *eloisampi*; sitä täällä tarvittiin. Synkät paikat tarvitsivat kevennystä ja valoa, eivät vakavuutta, ja Lohikäärmekivi oli eittämättä synkkä paikka – yksinäinen linnake myrskyn ja suolan ympäröimässä karussa maassa, vuoren savua-va varjo takanaan. Mestarin täytyi mennä sinne minne lähetettiin, joten Cressen oli tullut tänne lordinsa kanssa noin kaksitoista vuotta sitten, ja palvellut – ja palvellut hyvin. Siitä huolimatta hän ei ollut koskaan pitänyt Lohikäärmekivistä eikä tuntenut oloaan täällä kotoisaksi. Viime aikoina,

herätessään rauhattomista unista, joissa punainen nainen järkyttävästi esiintyi, hän ei useinkaan tiennyt missä oli.

Narri käänsi laukukkaan ja kirjavan päänsä katsomaan, kuinka Pylos kiipesi rautaportaita lintujen pesäparvelle. Hänen kellonsa soivat liikkeen myötä. ”Meren alla linnuilla on suomut sulkien paikalla”, narri lauloi kellot kalkattaen. ”Sen tietää voi, oi, oi, oi.”

Laikkunaama oli surkea tapaus jopa narriksi. Ehkä mies oli joskus pystynyt nostattamaan naurunpuuskia piloillaan, mutta meri oli vienyt häneltä sen voiman samoin kuin järjen ja muistin. Narri oli pehmeä ja liikalihava, taipuvainen lihasten nytkähtelyyn ja vapinaan, ja hän oli yhtä usein epäjohdonmukainen kuin johdonmukainen. Nyt tyttö oli ainoa, joka nauroi narrielle, ja ainoa, joka välitti siitä, oliko mies elossa vai kuollut.

Ruma tyttö ja surullinen narri, ja mestari täydentää kolmikon... siinäpä tarina, joka saa ihmiset itkemään. ”Istu seurakseni, lapsi.” Cressen viittoitti tyttöä lähemmäksi. ”Tämä on varhainen aika saapua vierailulle, aamu on tuskin koittanut. Sinun pitäisi olla mukavasti nukkumassa.”

”Näin pahoja unia”, Shireen kertoi mestarille. ”Lohikäärmeistä. Ne olivat tulossa syömään minut.”

Painajaiset olivat vaivanneet lasta niin kauan kuin mestari Cressen kykeni muistamaan. ”Olemme puhuneet tästä aikaisemminkin”, mies sanoi lempeästi. ”Lohikäärmeet eivät voi herätä henkiin. Vanhoina aikoina saaremme oli Valyrian vapaavaltion läntisin saareke. Valyrialaiset rakensivat tämän linnan ja he tunsivat sellaisia kivenmuovaustapoja, joita me emme tunne. Linnalla täytyy olla torneja puolustukseksi kohdissa, joissa kaksi muuria kohtaa muodostaen kulman. Valyrialaiset muovasivat nuo tornit lohikäärmeiden muotoon saadakseen linnansa näyttämään pelottavammalta samalla tavoin kuin he koristivat muurinharjansa gargoileilla yksinkertaisten sakaroiden sijaan.” Mestari otti tytön pienen vaaleanpunaisen käden omaan hauraaseen, laukukkaaseen käteensä ja puristi sitä lempeästi. ”Ymmärräthän, ettei siis ole mitään pelättävää.”

Shireen ei ollut vakuuttunut. ”Entä se juttu taivaalla? Dalla ja Matrice puhuivat siitä kaivon luona, ja Dalla sanoi kuulleensa punaisen naisen sanovan äidille, että se oli lohikäärmeen henkäys. Jos lohikäärmeet hengittävät, eikö se tarkoita, että ne ovat heräämässä henkiin?”

Punainen nainen, mestari Cressen ajatteli happamasti. *Oli tarpeeksi paha, että tämä oli täyttänyt äidin pään hulluudellaan, pitikö vielä myrkyttää tyttären unetkin?* Hän puhuisi ankarasti Dallan kanssa, varoittaisi tätä levittämästä moisia tarinoita. ”Lapsukainen, se juttu taivaalla on komeeta. Tähti, jolla on pyrstö, eksyksissä taivaankannella. Se poistuu pian, eikä palaa enää elinaikanamme. Tarkkaile sitä, niin saat huomata sen.”

Shireen nyökkäsi urheasti. ”Äiti sanoi, että valkoinen korppi tarkoittaa, ettei enää ole kesä.”

”Niin asia on, lady. Valkoisia korppeja lentää vain Kastellista.” Cressenin sormet hakeutuivat hänen kaulaansa ympäröivälle ketjulle. Sen jokainen rengas oli taottu eri metallista ja edusti erilaista oppia; mestarinketju, hänen veljeskuntansa tunnus. Nuoruutensa ylpeydessä hän oli kantanut sitä kevyesti, mutta nyt se tuntui hänestä raskaalta, metalli kylmältä ihoa vasten. ”Ne ovat suurempia kuin muut korpit, ja älykkäämpiä. Ne on kasvatettu kantamaan vain kaikkein tärkeimpiä viestejä. Tämä lintu saapui kertomaan meille, että konklaavi on kokoontunut, pohtinut mestareiden kaikkialla valtakunnassa laatimia raportteja ja mittauksia, ja julistanut tämän mahtavan kesän viimein loppuun kuluneeksi. Kymmenen vuotta, kaksi kuunkiertoa ja kuusitoista päivää se kesti, pisin kesä miesmuistiin.”

”Tuleeko nyt sitten kylmä?” Shireen oli kesän lapsi eikä ollut koskaan kokenut todellista kylmyyttä.

”Aikanaan”, Cressen vastasi. ”Jos jumalat ovat armollisia, he suovat meille lämpimän syksyn ja runsaan sadon, jotta voimme valmistautua tulevaan talveen.” Rahvas sanoi, että pitkä kesä merkitsi vieläkin pidempää talvea, mutta mestari ei nähnyt mitään syytä säikyttää lasta moisilla tarinoilla.

Laikkunaama kilisteli kellojaan. ”Meren alla on *aina* kesä”, hän messusi. ”Merenvaimot koristelevat tukkansa kollotuisilla ja kutovat pukuja hopealevästä. Sen tietää voi, oi, oi, oi.”

Shireen kikatti. ”Minä pitäisin hopealevästä kudotusta puvusta.”

”Meren alla lumi sataa ylöspäin”, narri sanoi, ”ja sade on rutikuivaa. Sen tietää voi, oi, oi, oi.”

”Sataako todella lunta?” lapsi kysyi.

”Sataa”, Cressen sanoi. *Mutta rukoilen, ettei vielä vuosikausiin, ja ettei sittenkään kovin pitkää aikaa.* ”Kas, siinä saapuu Pylos lintuineen.”

Shireen päästi ihastuksen kiljahduksen. Jopa Cressenin oli pakko myöntää, että lintu oli vaikuttava näky. Se oli lumivalkea, haukkoja suurempi ja sillä oli kiiltävän mustat silmät, jotka merkitsivät, ettei se ollut albiino vaan aito Kastellin kasvattama valkoinen korppi. ”Tänne”, mestari kutsui. Korppi levitti siipensä, loikkasi ilmaan, räpytteli äänekkäästi huoneen poikki ja laskeutui vanhuksen vieressä olevalle pöydälle.

”Nyt huolehdiin aamiaisestasi”, Pylos ilmoitti. Cressen nyökkäsi. ”Tämä on lady Shireen”, hän kertoi korpille. Lintu nyökkäytti vaaleata päätään ikään kuin kumartaen. ”Lady”, se raakkui. ”Lady.”

Lapsen suu revähti ammolleen. ”*Se puhuu!*”

”Muutaman sanan. Kuten sanoin, nämä linnut ovat älykkäitä.”

”Älykäs lintu, älykäs mies, älykäs narri”, Laikkunaama sanoi kilisten ja kalisten. Hän alkoi laulaa. ”*Varjot alkavat tanssia, herrani, tanssia, herrani*”, mies lauloi hypähdellen kerta toisensa jälkeen jalalta toiselle. ”*Varjot tulevat jäädäkseen, herrani, jäädäkseen, herrani.*” Hän heilautti päätään joka sanalla, ja hänen sarvissaan roikkuvat kellot raikuivat tahdissa.

Valkoinen korppi rääkäisi ja lensi istumaan pesäparvelle johtavien portaiden kaiteelle. Shireen näytti kutistuvan. ”Hän laulaa tuota kaiken aikaa. Käsikin häntä lopettamaan, mutta hän ei suostu. Se pelottaa minua. Pane hänet lopettamaan.”

Ja miten minun se pitäisi tehdä? vanhus ihmetteli. Aikoinaan olisin voinut vaientaa hänet pysyvästi, mutta nyt...

Laikkunaama oli tullut heidän luokseen pikkupoikana. Rakkaissa muistoissa vaalittu lordi Steffon oli löytänyt pojan Volantisista, Kapeanmeren toiselta puolelta. Kuningas – vanha kuningas, Aerys II Targaryen, joka ei ollut noina aikoina ollut ihan niin hullu – oli lähettänyt lordi Steffonin etsimään morsianta prinssi Rhaegarille, jolla ei ollut sisarta, jonka kanssa mennä naimisiin. ”Olemme löytäneet mitä mainioimman narrin”, lordi kirjoitti Cressenille kaksi viikkoa ennen kuin hänen oli määrä palata tuloksettomalta matkaltaan. ”Hän on vasta pikkupoika, mutta vikkellä kuin apina ja nokkela kuin kymmenkunta hovimiestä. Hän osaa jongleerata, esittää arvoituksia ja tehdä taikatemppuja, ja hän osaa laulaa kauniisti neljällä kielellä. Olemme ostaneet hänet vapaaksi ja toivomme voivamme tuoda hänet mukamme. Robert ihastuu häneen, ja ehkä poika ajan kanssa opettaa jopa Stannisin nauramaan.”

Sen kirjeen muistaminen teki Cressenin surulliseksi. Kukaan ei ollut koskaan saanut Stannisia nauramaan, kaikkein vähiten Laikkunaama. Myrsky tuli äkisti, ulvovana, ja Haaksirikkolahti osoitti nimensä paikansapitävyyden. Lordin kaksimastoinen kaleeri *Tuuliylväs* hajosi näköetäisyydellä linnasta. Linnan rintavarustuksilta kaksi vanhinta poikaa olivat katselleet, kuinka heidän isänsä laiva murskautui karikkoon ja upposi aaltoihin. Lordi Steffon Baratheonin ja tämän vaimon mukana hukkuivat sata soutajaa ja merimiestä, ja päiväkausia jälkeensä jokainen vuorovesi jätti uuden joukon turvonneita ruumiita Myrskynpään alapuolella sijaitsevalle rantakaistaleelle.

Poika huuhtoutui rantaan kolmantena päivänä. Mestari Cressen oli tullut rantaan muiden mukana auttaakseen nimeämään kuolleet. Kun he löysivät narrin, hän oli alaston, hänen ihonsa valkea ja ryppyinen ja hiekan kuorruttama. Cressen oli pitänyt häntä yhtenä lukuisista ruumiista, mutta kun Jommy oli tarttunut pojan nilkkoihin raahatakseen hänet hautajaisvaunuihin, poika oli yskinyt vettä keuhkoistaan ja noussut istumaan. Kuolinpäiväänsä saakka Jommy oli vannonut, että Laikkunaaman iho oli nihkeänkylmä.

Kukaan ei ollut koskaan pystynyt selittämään niitä kahta päivää, jotka narri oli ollut meressä. Kalastajilla oli tapana sanoa, että merenneito oli opettanut pojan hengittämään vettä maksuksi tämän siemenestä. Laikkunaama itse ei sanonut mitään. Nokkela, älykäs poika, josta lordi Steffon oli kirjoittanut, ei koskaan päässyt Myrskynpäähän saakka; löydetty poika oli joku muu, niin mieleltään kuin ruumiiltaanakin murtunut – hän pystyi hädin tuskin puhumaan, ja vielä vähemmän järkevästi. Siitä huolimatta pojan narrinkasvot eivät jättäneet epäilystäkään siitä kuka tämä oli. Oli Volantisin vapaakaupungin tapa tatuoida orjien ja palvelijoiden kasvot; pojan iho kaulasta päänahkaan saakka oli kuvioitu punaisiin ja vihreihin ruuduin.

”Se poloinen on hullu ja tuskissaan, eikä hänestä ole hyötyä kenellekään, kaikkein vähiten itselleen”, julisti vanha ser Harbert, joka oli tuolloin ollut Myrskynpään linnanpäällikkö. ”Lempeintä mitä voisitte tehdä, olisi täyttää hänen pikarinsa unikonmaidolla. Tuskaton uni – ja loppu kaikelle. Hän siunaisi teitä, jos hänellä olisi järkeä tehdä niin.” Mutta Cressen oli kieltäytynyt, ja lopulta hän oli voittanut. Hän ei tänäkään päivänä,

niin monta vuotta myöhemmin, pystynyt sanomaan oliko Laikkunaama saanut tuosta voitosta mitään iloa.

”*Varjot alkavat tanssia, herrani, tanssia, herrani, tanssia, herrani*”, narri lauloi edelleen heilutellen päätään saaden kellonsa kumisemaan ja kalisemaan. *Ping pong, kling-e-ling, ding-dong.*

”*Herra*”, valkoinen korppi räökkäisi. ”*Herra, herra, herra.*”

”Narri laulaa mitä mieleen juolahtaa”, mestari sanoi huolestuneelle prinsessalle. ”Sinun ei pidä ottaa hänen sanojaan liian vakavasti. Huomenna hän saattaa muistaa jonkin toisen laulun eikä tätä kuulla enää koskaan.” *Hän osaa laulaa kauniisti neljällä kielellä*, lordi Steffon oli kirjoittanut...

Pylos harppoi ovesta sisään. ”Mestari, suokaa anteeksi.”

”Olet unohtanut puuron”, Cressen sanoi huvittuneena. Se ei ollut Pylosin tapaista.

”Mestari, ser Davos palasi viime yönä. Asiasta puhuttiin keittiössä. Arvelin, että haluaisitte tietää välittömästi.”

”Davos... sanoitko, että viime yönä? Missä hän on?”

”Kuninkaan luona. He ovat olleet yhdessä suurimman osan yöstä.”

Oli ollut aika, jolloin lordi Stannis olisi herättänyt hänet – ajankohdasta riippumatta – saadakseen hänet paikalle antamaan neuvoja. ”Minulle olisi pitänyt kertoa”, Cressen valitti. ”Minut olisi pitänyt herättää.” Hän irrotti sormensa Shireenin otteesta. ”Suokaa anteeksi, lady, mutta minun täytyy puhua isäsi kanssa. Pylos, ojenna käsivartesi. Tässä linnassa on liikaa portaita, ja minusta tuntuu, että niitä lisätään muutama joka ikinen yö ihan vain minun kiusakseni.”

Shireen ja Laikkunaama seurasivat heitä ulos, mutta lapsi hermostui pian vanhuksen matelemaan vauhtiin ja kiiruhti edelle, ja narri vaappui hänen perässään lehmänkellot villisti kalkattaen.

Laskeutuessaan kierreportaita Merilohikäärmeentornista Cressen sai muistutuksen siitä, etteivät linnat ole mukavia paikkoja hauraille. Lordi Stannis löytyisi Maalatun pöydän kamarista Kivirummun, Lohikäärmeiven keskuslinnan huipulta. Paikka oli nimetty Kivirummuksi, koska sen ikivanhat seinät kumisivat ja jyskyivät myrskyissä. Sinne päästäkseen heidän täytyi kulkea pylväshallin läpi, väli- ja sisämuurien, niitä vartioivien gargoilien sekä mustien rautaporttien ohi, ja laskeutua useampia portaita

kuin Cressen viitsi ajatella. Nuorukaiset kiipesivät portaat kaksi kerraltaan; vanhuksille, joilla oli heikot lonkat, jokainen askelma oli kidutusta. Mutta lordi Stannis ei tulisi hänen luokseen, joten mestari alistui koettelemukseen. Hänellä oli sentään Pylos apunaan, ja siitä hän oli kiitollinen.

Laahustaessaan pitkin käytäviä he ohittivat rivin korkeita kaariikkunoita, joista avautui laajat näkymät ulommalle linnanpihalle, kehämuurille ja sen takana levittäytyvään kalastajakylään. Pihalla jousiampujat ampuivat harjoitusnuolia ”asetä, vedä, ammu” -huutojen tahtiin. Heidän nuolensa suhahtelivat kuin lentoon lähtevä lintuparvi. Vartiomiehet harppoivat pitkin muurin kävelyteitä tirkistellen gargoilien välistä kohti muurin ulkopuolelle leiriytyneitä joukkoja. Aamuilma oli keittotulien savusta utuinen kolmentuhannen miehen istuessa aamiaisella lääninherrojen viirien alla. Ankkuripaikka leirin rönsyjen takana oli täynnään laivoja. Yhdenkään viimeisen puolen vuoden aikana saapuneista laivoista ei ollut sallittu poistua. Lordi Stannisin *Raivo*, kolmikantinen, kolmensadan airon sotalaiva, näytti melkein pieneltä joidenkin sitä ympäröivien isovatsaisten karakkien ja koggien rinnalla.

Kivirummun ulkopuolella seisovat vartijat tunsivat mestarit ulkonäöltä ja päästivät heidät sisään. ”Odota täällä”, Cressen sanoi Pylosille heidän päästyään sisäpuolelle. ”Minun on parasta tavata hänet yksin.”

”Sinne on pitkä kapuaminen, mestari.”

Cressen hymyili. ”Luuletko, että olen unohtanut? Olen kiivennyt näitä portaita niin pitkään, että tunnen niistä jokaisen nimeltä.”

Puolimatassa ylöspäin hän katui päätöstään. Hän oli pysähtynyt tsaamaan hengitystään ja lievittämään lonkkiensa kipua kuullessaan saapaiden laahaavan kiveä vasten ja kohtasi ser Davos Merenverron, joka oli laskeutumassa tornista.

Davos oli hoikka mies, ja hänen alhainen syntyperänsä oli piirtynyt selvästi hänen rahvaanomaisille kasvoilleen. Hänen olkapäitään verhosi kulunut, vihreä, suolan ja pärskeiden tahrima ja auringon haalistama viitta. Sen alla Davosilla oli ruskea nuttu ja polvihousut, jotka olivat samaa sävyä hänen ruskeiden silmiensä kanssa. Kaulan ympärillä nauhassa riippui kulunut nahkapussi. Hänen lyhyt partansa oli harmaankirjava, ja hänellä oli nahkahansikas silvotun vasemman kätensä peittona. Kun hän näki Cressenin, hän keskeytti laskeutumisensa.

”Ser Davos”, mestari sanoi. ”Milloin te palasitte?”

”Aamun pimeydessä. Lempiaikanani.” Sanottiin, ettei kukaan käsitellyt laivaa öiseen aikaan puoliksikaan niin hyvin kuin Davos Tynkäkoura. Ennen kuin lordi Stannis oli aateloinut miehen, tämä oli ollut koko Seitsemän kuningaskunnan pahamaineisin ja vaikeimmin tavoitettava salakuljettaja.

”Ja?”

Mies pudisti päätään. ”Aivan kuten häntä varoititte. He eivät tule, mestari. Eivät hänen takiaan. He eivät pidä hänestä.”

Eivät, Cressen ajatteli. Eivät nyt eivätkä koskaan. Hän on vahva, pystyvä, oikeudenmukainen... juuri niin, hieman viisauden rajan yli... eikä se silti riitä. Se ei ole koskaan riittänyt. ”Puhuitteko heidän kaikkien kanssa?”

”Kaikkien? En. Ainoastaan niiden, jotka suostuivat tapaamaan minut. Nuo ylhäissyntyiset eivät pidä minustakaan. Heille minä olen ikuisesti Sipuliritari.” Hänen vasen kätensä sulkeutui sormentyngät nyrkiksi puristuen; Stannis oli katkaissut kaikki sormet peukaloa lukuun ottamatta ylimmän nivelen kohdalta. ”Mursin leipää Gulian Joutsenen ja vanhan Penrosen kanssa, ja Tarthit suostuivat keskiöiseen tapaamiseen metsikössä. Muut – no, Beric Dondarrion on kateissa, joidenkin mukaan kuollut, ja lordi Caron on Renlyn seurassa. Bryce Oranssi taas on osa sateenkaarikaartia.”

”Sateenkaarikaartia?”

”Renly on muodostanut oman kuninkaankaartinsa”, entinen salakuljettaja selitti, ”mutta ne seitsemän eivät pukeudu valkoiseen. Jokaisella on oma värinsä. Loras Tyrell on heidän komentajansa.”

Se oli juuri sellainen ajatus, joka vetoaisi Renly Baratheoniin: loisteliäs uusi veljeskunta, jolla oli loisteliäs uusi vaateparsi asiaa julistamassa. Jopa pikkupoikana Renly oli rakastanut kirkkaita värejä ja ylellisiä kankaita, ja hän oli myös rakastanut pelejään ja leikkejään. ”Katsokaa minua!” hän huusi juostessaan Myrskynpään salien läpi. ”Katsokaa, minä olen lohikäärme”, tai: ”Katsokaa, minä olen velho”, tai: ”Katsokaa, katsokaa, minä olen sateenjumala.”

Mustatukkaisesta ja nauravasilmäisestä pikkupojasta oli kasvanut aikamies, kaksikymmentäyksivuotias, ja yhä vain tämä leikki leikkejään. *Katsokaa, minä olen kuningas*, Cressen ajatteli surullisesti. *Voi, Renly, Renly,*

suloinen lapsi, tiedätkö sinä mitä olet tekemässä? Välittääkö siitä kukaan muu kuin minä? ”Mitä syitä lordit antoivat kieltäytymisilleen?” hän kysyi Davosilta.

”No, jotkut puhuivat ystävällisesti ja jotkut suorasukaisesti, jotkut esitivät tekosyitä, jotkut antoivat lupauksia, jotkut vain valehtelivat.” Hän kohautti olkapäitään. ”Loppujen lopuksi sanat ovat pelkkää ilmaa.”

”Ette pystynyt tuomaan hänelle toivoa?”

”Vain väärää toivoa, enkä minä halua herättää sellaista”, Davos sanoi. ”Hän kuuli minulta totuuden.”

Mestari Cressen muisti sen päivän Myrskynpään piirityksen jälkeen, jolloin Davos oli lyöty ritariksi. Lordi Stannis ja pieni varuskunta olivat pitäneet linnaa hallussaan lähes vuoden Tyrellin ja Redwynen lordien suurta sotajoukkoa vastaan. Jopa meri oli suljettu heiltä, Redwynen kaalerit vartioivat sitä yötä päivää Tarhalehdon viininpunaiset viirit mastoissaan. Myrskynpään hevoset oli jo aikaa sitten syöty, koirat ja kissat menneet, ja väki eli juurilla ja rotilla. Sitten koitti yö, jolloin oli uusikuu ja mustat pilvet pimensivät tähdet. Tuon pimeyden turvin salakuljettaja Davos oli uhmannut niin Redwynen vartioketjua kuin Haaksirikkolahden karikoitakin. Hänen laivansa runko, purjeet ja airot olivat mustat, ja ruuma täynnä sipuleita ja suolakalaa. Vaikka sitä oli varsin vähän, se oli pitänyt varusväen elossa riittävän pitkään, että Eddard Stark ehti Myrskynpähän murtamaan piirityksen.

Lordi Stannis oli antanut Davosille palkkioksi Raivonniemen parhaat maat ja ritarin arvonimen... mutta oli myös määrännyt miehen menettämään yhden nivelen jokaisesta vasemman kätensä sormesta maksuksi salakuljetusvuosista. Davos oli suostunut sillä ehdolla, että Stannis käyttäisi veistä itse; hän ei hyväksyisi rangaistusta alhaisemmista käsistä. Lordi oli käyttänyt teurastajan veistä siistin ja hyvän leikkaustuloksen saavuttamiseksi. Myöhemmin Davos oli valinnut vastaperustetulle aatelissuvulle nimeksi Merenverto, ja otti tunnuskuvaan mustan, sipulipurjeisen laivan harmaalla taustalla. Entisellä salakuljettajalla oli tapana sanoa, että lordi Stannis oli tehnyt hänelle palveluksen vähentämällä puhdistettavien ja leikattavien kynsien määrää neljällä.

Ei, Cressen ajatteli, sellainen mies ei antaisi turhia toiveita eikä silottelisi karuja totuuksia. ”Ser Davos, totuus voi olla katkera kalkki, jopa

lordi Stannisin kaltaiselle miehelle. Hän ajattelee ainoastaan palauttavansa Kuninkaansataman täyteen mahtiinsa, murskaavansa vihollisensa ja vaativansa sen, mikä hänelle oikeuden mukaan kuuluu. Nyt kuitenkin...”

”Jos hän vie vaatimattoman sotajoukkonsa Kuninkaansatamaan, se menee sinne ainoastaan kuolemaan. Minä sanoin sen hänelle, mutta tiedätte hänen ylpeytensä,” Davos kohotti hansikoitua kättään. ”Sormeni kasvavat takaisin ennen kuin tuo mies taipuu uskomaan järjen ääntä.”

Vanhus huokaisi. ”Olette tehnyt voitavanne. Nyt minun täytyy lisätä oma sanani teidän sananne tueksi.” Cressen jatkoi uupuneesti kiipeämistään.

Lordi Stannis Baratheonin turvapaikka oli suuri pyöreä huone, jonka seinät olivat paljasta mustaa kiveä ja jonka neljä korkeaa, kapeaa ikkuna tarjosivat näkymät kaikkiin ilmansuuntiin. Huoneen keskustassa oli suuri pöytä, jonka mukaan huone oli saanut nimensä, valtava kaiverrettu puulaatta, joka oli valmistettu Aegon Targaryenin käskystä aikoina ennen Valloitusstia. Maalattu pöytä oli yli viisikymmentä jalkaa pitkä ja leveimmästä kohdastaan ehkä puolet siitä, mutta kapeimmasta kohdastaan alle neljä jalkaa leveä. Aegonin puusepät olivat muotoilleet sen Westerosin muotoiseksi sahaten siihen jokaisen niemen ja lahden muodot, kunnes siitä ei enää löytynyt suoraa kohtaa. Sen pintaa – kolmen vuosisadan lakkakerrosten alla – peitti maalaus Seitsemästä kuningaskunnasta sellaisina kuin ne olivat olleet Aegonin aikana: joet ja vuoret, linnat ja kaupungit, järvet ja metsät.

Huoneessa oli vain yksi tuoli, joka oli huolellisesti sijoitettu sille kohdalle, jolla Lohikäärme­kivi sijaitsi Westerosin rannikolla, ja sitä oli korotettu niin, että siltä näki hyvin koko pöydän pinnan. Tuolilla istui mies, joka oli pukeutunut tiukalle nyöritettyyn nahkanuttuun ja karheisiin, ruskeisiin villakangashousuihin. Kun mestari Cressen astui huoneeseen, mies vilkaisi ylös. ”Tiesin, että *sinä* tulisit, lähetin sitten kutsun taikka en.” Äänessä ei ollut hitustakaan lämpöä; sitä löytyi tämän miehen äänestä vain harvoin.

Stannis Baratheon, Lohikäärme­kiven herra ja jumalten armosta Seitsemän kuningaskunnan rautavaltaistuimen perillinen, oli leveäharteinen ja raajoiltaan jänteikäs, ja hänen kasvoissaan ja ihossaan oli kireyttä, joka kertoi auringossa teräksenkovaksi paahdetusta nahasta. *Kova* oli sana, jota

miehet käyttivät puhuessaan Stannisista, ja kova hän totisesti oli. Vaikkei hän ollut vielä edes viisineljättä vuotta vanha, hänen päätänsä ympäröi enää mustan tukan reunus korvien takana, kuin kruunun varjo. Hänen veljensä, edesmennyt kuningas Robert, oli viimeisinä vuosinaan kasvat-
tanut parran. Mestari Cressen ei ollut koskaan nähnyt sitä, mutta sen sanottiin olleen villi, paksu ja hurjannäköinen. Ikään kuin vastakaikuna sille Stannis piti omat partakarvansa lyhyiksi kerittyinä. Ne kehystivät hänen kulmikasta leukaansa ja poskiensa luisevia kuoppia kuin sinimusta varjo. Hänen silmänsä olivat kuin avoimet haavat raskaiden kulmien alla, siniset kuin öinen meri. Hänen suunsa olisi vaivuttanut lystikkäimmän-
kin narrin epätoivoon: se oli kuin luotu irvistyksiin, murjottamiseen ja teräväsanaisten käskyjen jakamiseen – ohuet kalpeat huulet ja pingot-
tuneet lihakset, suu, joka oli unohtanut kuinka hymyillä ja joka ei ol-
lut koskaan osannut nauraa. Joskus, kun maailma öisin vaimeni todella hiljaiseksi, mestari Cressen saattoi kuulla puolen linnan päästäkin lordi Stannisin kirskuttelevan hampaitaan.

”Joskus aikaisemmin olisitte herättänyt minut”, vanhus sanoi.

”Joskus aikaisemmin sinä olit nuori. Nyt sinä olet vanha ja sairas ja tarvitset leposi.” Stannis ei ollut koskaan oppinut silottelemaan sanojaan, peittämään tunteitaan tai imartelemaan; hän sanoi mitä ajatteli, ja ne jotka eivät siitä pitäneet, saivat painua hemmettiin. ”Tiesin, että saisit ennen pitkää kuulla mitä Davosilla oli sanottavanaan. Ainahan sinä saat, vai mitä?”

”Ei minusta olisi mitään hyötyä, ellen saisi asioita selville”, Cressen sanoi. ”Tapasin Davosin portaissa.”

”Ja hän kertoi kaiken, vai? Minun olisi pitänyt lyhentää sen miehen kieltä samalla kun sormiakin.”

”Silloin hänestä ei olisi tullut teille kummoistakaan lähettilästä.”

”Ei hänestä muutenkaan ole tullut minulle kummoinen lähettiläs. Myrskyruhtinaat eivät suostu nousemaan tuekseni. Vaikuttaa siltä, ettei-
vät he pidä minusta, eikä asiani oikeellisuus merkitse heille mitään. Ne pelkurit vain istuvat muuriensa takana odottamassa nähdäkseen, minne tuuli kääntyy ja kuka todennäköisesti voittaa. Rohkeimmat ovat jo ilmoit-
taneet kannattavansa Renlyä. *Renlyä!*” Hän sylkäisi nimen suustaan kuin se olisi ollut myrkkyä.

”Veljenne on ollut viimeiset kolmetoista vuotta Myrskynpään herra. Ne lordit ovat hänen valan vannoneita vasallejaan –”

”*Hänen*”, Stannis keskeytti, ”kun kaiken oikeuden mukaan heidän pitäisi olla minun. Minä en koskaan pyytänyt itselleni Lohikäärmekiveä. En koskaan halunnut sitä. Otin sen, koska täällä oli Robertin vihollisia ja hän käski minua juurimaan heidät pois. Minä rakensin hänelle laivaston ja tein hänen työnsä kuuliaisesti, kuten nuoremman veljen kuului vanhempaa veljeään totella, ja kuten Renlyn pitäisi totella minua. Ja miten Robert minua kiitti? Hän nimesi minut Lohikäärmekiven herraksi ja antoi Myrskynpään tuloineen *Renlylle*. Myrskynpää on kuulunut Baratheonin suvulle kolmen vuosisadan ajan; oikeuden mukaan sen olisi pitänyt siirtyä minulle, kun Robert otti rautavaltaistuimen.”

Se oli vanha valituksen aihe, johon liittyi voimakkaita tunteita, eikä koskaan enempää kuin nyt. Cressen oli lordinsa heikkouden sydämessä, sillä Lohikäärmekivi – niin vanha ja vahva kuin se olikin – hallitsi vain jokusen vähäisemmän lordin uskollisuutta, ja näiden kiviset saarimaat olivat liian harvaan asuttuja tarjotakseen Stannisin tarvitsemat miehet. Kapeanmeren takaa Myrin ja Lysin vapaakaupungeista tuottamiensa palkkamiekkojen kanssakin Stannisin muurien ulkopuolella leiriä pitävä sotajoukko oli aivan liian pieni kukistamaan Lannisterin suvun mahdin.

”Robert teki teille vääryyden”, mestari Cressen vastasi varovaisesti, ”mutta hänellä oli silti siihen järkevät syyt. Lohikäärmekivi oli pitkään Targaryenin suvun keskuspaikka. Hän tarvitsi miehen hallitsemaan tätä paikkaa, ja Renly oli vasta lapsi.”

”Hän on yhä lapsi”, Stannis julisti viha tyhjässä salissa kaikuen, ”varasteleva lapsi, joka kuvittelee voivansa napata kruunun päästäni. Mitä Renly on tehnyt ansaitakseen valtaistuimen? Hän istuu neuvostossa ja pelleilee Pikkusormen kanssa, pukeutuu loisteliaaseen haarniskaansa turnajaisissa ja antaa parempien miesten pudottaa hänet satulasta. Sellainen on minun veljeni Renly, joka uskoo, että hänen pitäisi olla kuningas. Kysyn sinulta: miksi jumalat antoivat ristikseni *veljiä*?”

”En voi vastata jumalten puolesta.”

”Minusta tuntuu, että nykyisin sinä ylipäänsä vastaat minulle vain harvoin. Kuka Renlyllä on mestarina? Ehkä minun pitäisi kutsua hänet tänne, saattaisin pitää hänen neuvoistaan enemmän. Mitä luulet sen mestarin

sanoneen, kun veljeni päätti varastaa kruununni? Millaisia neuvoja virka-veljesi tarjosi sille petturiverisukulaiselleni?”

”Teidän armonne, yllättyisin kovasti, jos lordi Renly olisi pyytännyt neuvoja.” Nuorin lordi Steffonin kolmesta pojasta oli kasvanut rohkeaksi mutta huolettomaksi mieheksi, joka toimi pikemminkin hetken mielijoh- teesta kuin laskelmoivasti. Siinä, kuten niin paljossa muussakin, Renly oli kuin veljensä Robert, ja kertakaikkisen erilainen kuin Stannis.

”*Teidän armonne*”, Stannis toisti katkerana. ”Puhuttelet minua kuin kuningasta, mutta minkä kuningas minä olen? Lohikäärmekivi ja pari luotoa Kapeassameressä, siinä koko kuningaskuntani.” Stannis laskeutui portaita istuinkorokkeeltaan, pysähtyi pöydän ääreen, ja hänen varjonsa lankesi Mustavirran suun ja pöytään maalatun metsän ylle, paikkaan jossa Kuninkaansatama nyt sijaitsi. Siinä hän seisoi mietiskellen valtakuntaa, jota havitteli omakseen, niin lähellä ja silti niin kaukana. ”Tänä iltana minun on aikomus illastaa vasallieni kanssa. Celtigarin, Velaryonin, Bar Emmonin – koko joukon. Jos totta puhutaan, se on surkeaa sakkia, mutta he ovat kaikki mitä veljeni ovat minulle jättäneet. Se lysiläinen meri-rosvo Salladhör Saan saapuu paikalle mukanaan viimeisin lasku siitä, mitä minä olen hänelle velkaa, ja Moros Myriläinen varoittaa minua puhumalla vuorovedestä ja syysmyrskyistä, kun taas lordi Polttolasi mutisee hurs- kaasti Seitsemän tahdosta. Celtigar haluaa tietää, ketkä myrskyruhtinaista liittyvät joukkoomme. Velaryon uhkaa viedä armeijansa kotiin, ellemmme hyökkää välittömästi. Mitä minun pitäisi heille sanoa? Mitä minun pitää nyt tehdä?”

”Todelliset vihollisenne ovat Lannisterit, herrani”, mestari Cressen vas- tasi. ”Jos te ja veljenne yhdistäisitte voimanne heitä vastaan –”

”Minä en neuvottele Renlyn kanssa”, Stannis vastasi sävyyn, joka ei sie- tänyt vastalauseita. ”En niin kauan kun hän kutsuu itseään kuninkaaksi.”

”No, ei sitten Renlyn kanssa”, mestari antoi periksi. Hänen herransa oli itsepäinen ja ylpeä; kun tämä oli päättänyt jotakin, sitä ei käynyt muutta- minen. ”Muut voisivat täyttää tarpeesi yhtä hyvin. Eddard Starkin poika on julistettu Pohjoisen kuninkaaksi, ja Talvivaaran ja Vuolasvirran koko miesvahvuus on hänen takanaan.”

”Vihreä poika”, Stannis sanoi, ”ja toinen väärä kuningas. Pitäisikö mi- nun hyväksyä pilkottu valtakunta?”

”Puoli valtakuntaa on varmastikin parempi kuin ei valtakuntaa laisinkaan”, Cressen sanoi, ”ja jos autatte poikaa kostamaan isänsä murhan –”

”Miksi minun pitäisi kostaa Eddard Starkin puolesta? Se mies ei merkinnyt minulle mitään. No, *Robert* kyllä rakasti häntä, siitä voimme olla varmoja. Rakasti häntä kuin veljeä, kuinka usein sainkaan sen kuulla? *Minä* olin hänen veljensä, ei Ned Stark, mutta sen perusteella miten hän minua kohteli, sitä ei olisi ikinä arvannut. Minä pidin Myrskynpäättä hallussamme hänen puolestaan ja katselin, kun hyvät miehet kuolivat nälkään Mace Tyrellin ja Paxter Redwynen mässäillessä näköetäisyydellä muureistani. Ja kiittikö Robert minua? Ei. Hän kiitti *Starkia* siitä, että tämä mursi piirityksen, kun meillä ei ollut jäljellä kuin rottia ja retiisejä. Minä rakensin laivaston Robertin käskystä, valtasin Lohikäärmekiven hänen nimissään. Tarttuiko hän käteeni ja sanoi: *Hyvin tehty, veli, kuinka pärjäisinkään ilman sinua?* Ei, hän syytti minua Willem Darryn päästämisestä pakoon Viserys ja vauva mukanaan, ikään kuin minä olisin sen pystynyt estämään. Istuin hänen neuvostossaan viisitoista vuotta auttaen Jon Arrynia hallitsemaan Robertin ryypätessä ja käydessä huorissa, mutta kun Jon kuoli, nimesikö veljeni minut Kourakseen? Ei, hän laukkasi rakkaan ystävänsä Ned Starkin luokse ja tarjosi kunniaa hänelle. Eikä siitä ollut heistä kummallekaan juuri hyötyä.”

”Oli miten oli, herrani”, mestari Cressen sanoi lempeästi. ”Teille on tehty suurta vääryyttä, mutta mennyt on tomua. Tulevaisuus voidaan vielä voittaa, jos liitätte voimanne yhteen Starkien kanssa. On muitakin, joita voisitte kuulostella. Miten olisi lady Arryn? Jos kuningatar murhasi hänen aviomiehensä, hän varmastikin haluaa oikeutta. Hänellä on nuori poika, Jon Arrynin perillinen. Jos kihlaisitte Shireenin hänen kanssaan –”

”Se poika on heikko ja sairaaloinen”, lordi Stannis vastusteli. ”Jopa hänen isänsä näki asian laidan, kun hän pyysi minua ottamaan hänet hlohokiksi Lohikäärmekivelle. Palveleminen hovipoikana olisi voinut tehdä sille lapselle hyvää, mutta se kirottu Lannisterin nainen myrkytytti lordi Arrynin ennen kuin asia saatiin hoidettua, ja nyt Lysa piilottelee poikaa Kotkanpesässä. Lysa ei koskaan eroa pojasta, sen voin vaikka vanhoa.”

”Siinä tapauksessa teidän täytyy lähettää Shireen Kotkanpesään”, mestari yllytti. ”Lohikäärmekivi on synkkä koti lapselle. Antakaa narrin matkustaa tytön mukana niin hänellä on tutut kasvot lähellään.”

”Tutut ja kammottavat.” Stannis rypisti otsaansa ajatellessaan. ”Siitä huolimatta... ehkä asiaa kannattaa kokeilla...”

”Pitääkö Seitsemän kuningaskunnan herran anoa apua leskinaisilta ja vallananastajilta?” naisen ääni kysyi terävästi.

Mestari Cressen kääntyi ja painoi päänsä kumaraan. ”Lady”, hän sanoi murheellisena siitä, ettei ollut kuullut naisen saapuvan.

Lordi Stannis mulkoili naista vihaisesti. ”Minä en ano. En keneltäkään. Katsokin, että muistat sen, nainen.”

”Olen iloinen kuullessani sen, herrani.” Lady Selyse oli yhtä pitkä kuin miehensä, hoikkavartaloinen ja kapeakasvoinen. Hänellä oli ulkonevat korvat, terävä nenä ja hienoinen aavistus viiksiä lähuhuulellaan. Nainen nyppi noita karvoja päivittäin ja kirosi niitä säännöllisesti, mutta ne eivät koskaan jättäneet palaamatta. Hänen silmänsä olivat vaaleat, suu tuima, ääni kuin ruoska. Nyt hän sivalsi sillä. ”Lady Arryn on teille vasallin asemassa samoin kuin Starkitkin, veljenne Renly ja kaikki muut. Te olette heidän ainoa oikea kuninkaansa. Ei olisi sopivaa anoa ja käydä kauppaa heidän kanssaan sellaisesta, mikä oikeuden mukaan ja jumalan armosta kuuluu teille.”

Jumalan, nainen sanoi, ei *jumalten*. Punainen nainen oli voittanut niin tämän sydämen kuin sielunkin puolelleen käännättäen tämän Seitsemän kuningaskunnan jumalten parista – niin vanhojen kuin uusienkin – palvomaan sitä yhtä, jota he kutsuivat Valon Herraksi.

”Jumalasi saa pitää armonsa omanaan”, sanoi lordi Stannis, joka ei jakanut vaimonsa harrasta uutta uskoa. ”Minä tarvitsen miekkoja enkä siunauksia. Onko sinulla jossakin piilotettuna armeija, josta et ole minulle kertonut?” Stannisin äänessä ei ollut kiintymystä. Mies oli aina tuntenut itsensä vaivautuneeksi naisten seurassa – jopa oman vaimonsa. Kun hän oli lähtenyt Kuninkaansatamaan istuakseen Robertin neuvostossa, hän oli jättänyt Selysen Lohikäärmekeivelle heidän tyttärensä kanssa. Hänen kirjeensä olivat olleet harvalukuisia, vierailut vielä harvinaisempia; hän teki velvollisuutensa aviovuoteessa kerran tai kahdesti vuodessa mutta ei nauttinut siitä, eikä hänen aikoinaan toivomiaan poikia ollut koskaan tullut.

”Veljilläni, sedilläni ja serkuillani on armeijat”, Selyse sanoi. ”Florentin suku kokoaa rivinsä viirinne alle.”

”Florentin suku saa liikkeelle korkeintaan tuhat miekkaa.” Sanottiin, että Stannis tiesi Seitsemän kuningaskunnan jokaisen suvun mies-

vahvuuden. ”Ja sinulla, lady, on viljalti vankempi usko veljiisi ja setiisi kuin minulla. Florentin maat sijaitsevat liian lähellä Suurtarhaa, jotta arvoisa setäsi ottaisi riskin Mace Tyrellin vihasta.”

”On olemassa toinenkin tapa.” Lady Selyse siirtyi lähemmäksi. ”Katsokaa ulos ikkunastanne, herrani. Siinä on se merkki, jota olette odottanut, maalattuna taivaalle. Se on punainen, liekinpunainen, oikean jumalan tulisen sydämen punainen. Se on *hänen* viirinsä – ja teidän! Katsokaa kuinka se levittäytyy taivaankannen poikki kuin lohikäärmeen kuuma henkäys, ja te olette Lohikäärmeikiven herra. Se tarkoittaa, että aikanne on koittanut, teidän armonne. Mikään ei ole sen varmempaa. Teidän kuuluu purjehtia tältä karulta saarelta, kuten Aegon Valloittaja kerran teki, pyyhkiä kaikki matalaksi edeltänne, kuten hän teki. Sanokaa vain sana ja syleilkää Valon Herran voimaa.”

”Kuinka monta miekkaa Valon Herra käteeni asettaa?” Stannis penäsi jälleen.

”Kaikki, joita tarvitsette”, hänen vaimonsa lupasi. ”Alkajaisiksi Myrskynpään ja Suurtarhan, ja kaikkien heidän vasalliansa miekat.”

”Davos sanoisi toista”, Stannis sanoi. ”Ne miekat ovat vannoutuneet Renlylle. He rakastavat hurmaavaa nuorta veljeäni kuten aikoinaan Robertia... eivätkä he ole koskaan pitäneet minusta.”

”Niin”, nainen vastasi, ”mutta jos Renly kuolisi...”

Stannis katsoi vaimoaan silmät viiruina, kunnes Cressen ei enää pystynyt hillitsemään kieltään. ”Sellaista ei sovi ajatellakaan. Teidän armonne, mihin hullutuksiin Renly sitten onkaan syyllistynyt –”

”*Hullutuksiin?* Minä kutsun niitä petoksiksi.” Stannis kääntyi takaisin vaimonsa puoleen. ”Veljeni on nuori ja vahva, ja hänellä on ympärillään valtava sotajoukko sekä ne sateenkaariritarinsa.”

”Melisandre on tuijottanut liekkeihin ja nähnyt hänet kuolleena.”

Cressen oli kauhistunut. ”Veljenmurha... herrani, tämä on *pahuutta*, ei tule kysymykseenkään... olkaa ystävällinen ja kuunnelkaa minua.”

Lady Selyse loi mestariin harkitun katseen. ”Ja mitä te aiotte hänelle sanoa, mestari? Kuinka hän voisi voittaa puoli valtakuntaa menemällä polvillaan Starkien luokse ja myymällä tyttärensä Lysa Arrynille?”

”Olen kuullut neuvosi, Cressen”, lordi Stannis sanoi. ”Nyt minä kuuntelen hänen neuvonsa. Saat poistua.”

Mestari Cressen polvistui jäykästi. Hän saattoi tuntea lady Selysen silmät selässään laahustaessaan hitaasti huoneesta. Saavuttaessaan portaiden alapään hän pystyi häidin tuskin seisomaan pystyssä. ”Auta minua”, hän sanoi Pylosille.

Kun Cressen oli palannut turvallisesti huoneistoonsa, hän lähetti nuoremman miehen pois ja nilkutti jälleen kerran parvekkeelleen seistäkseen gargoilien välissä ja tuijottaakseen merelle. Yksi Salladhor Saanin sotailuvoista viiletti linnan ohi aivot nousten ja laskien, iloisesti raidoitettu runko vihreänharmaita vesiä halkoen. Mestari katseli sitä, kunnes se katosi niemenkärjen taakse. *Kunpa pelkoni katoaisivat yhtä helposti.* Oliko hän elänyt näin pitkään tämän takia?

Kun mestari kietoi ketjunsä kaulaansa, hän luopui toivosta saada omia lapsia, mutta siitä huolimatta mestari Cressen oli usein tuntenut itsensä isäksi. Robert, Stannis, Renly... hän oli kasvattanut nuo kolme poikaa sen jälkeen, kun raivokas meri vaati lordi Steffonin omakseen. Oliko hän suoriutunut tehtävästä niin huonosti, että hänen täytyi nyt katsella kuinka he tapoivat toinen toisensa? Hän ei voinut sallia sitä, hän *ei* sallisi sitä.

Se nainen oli koko jutun ydin. Ei lady Selyse vaan *se toinen*. Punainen nainen, siksi palvelijat olivat tämän nimenneet pelätessään lausua hänen nimeään. ”Minä lausun hänen nimensä”, Cressen kertoi kiviselle hornanhengelleen. ”Melisandre. *Hän.*” Asshain Melisandre, velho, varjonsitoja ja R’hllorin, Valon Herran, Tulen sydämen, Liekin ja varjon jumalan papi-tar. Melisandre, jonka hulluuden ei saanut antaa levitä Lohikäärmekiveä kauemmaksi.

Hänen huoneensa näyttivät aamun kirkkauden jälkeen hämäriltä ja synkiltä. Hapuilevin käsin vanha mies sytytti kynttilän ja kantoi sen työhuoneeseen lintuparvelle johtavien portaiden alle, missä hänen salvansa, linimenttinsä ja lääkkeensä olivat siististi hyllyillään. Alimmalta hyllyltä pulleisiin savipurnukoihin pakattujen voiteiden rivin takaa hän valitsi pienen indigonsinisen lasipullon, joka ei ollut hänen pikkusormeaan suurempi. Se rahisi, kun hän ravisteli sitä. Cressen puhalsi tomukerroksen pois ja kantoi sen pöydälleen. Hän rojahti tuolille, veti korkin pois pullon suulta ja karisti pullon sisällön pöydälle. Vähän toistakymmentä kidettä, pieniä kuin siemenet, rapisi pergamentille, jota hän oli ollut lukemassa. Ne hohtivat kynttilänvalossa kuin jalokivet, niin purppuraisina, että